

heden nu til at ophæve denne for disse Fiskere meget generende Bestemmelse, men i Stedet for er man efter Forslaget gaaet en helt anden Vej. Man har nemlig — Bestemmelsen findes i § 36 g — sagt: „den nordlige Del af Nissum Bredning med Tyborøn Kanal og Bugten ind til Krif inden for en Linie fra Røiensø Odde til Røn Vand,” skal være laaset Vand og tilføjet, at „i de under Punkt g nævnte Blande maa ej heller bruges Flyndervaad af nogen Art eller Nedgarn.” Nu maa jeg her gøre opmærksom paa, at det, at flytte Linien for det laasede Vand ved Krif Vig hen til den Linie, som her er nævnt, er at forøge Afstanden for Tyborøn- og Agger-Fiskerne, naar de skulle ud og fiske i Limfjorden fra deres Hjem, til omtrent 2 Mil. Det vil være indlysende for enhver, der ved lidt Betsked om, hvad det er at sejle frem og tilbage med aabne Baade, hvad det vil sige at skulle sejle 2 Mil hjemme fra til Fiskepladsen og 2 Mil tilbage. Den Fister, der skal det, vil ikke kunne faa Tid til at fiske, medmindre han da kan ligge ude i flere Døgn i Træk, og dette er fuldstændig umuligt paa Grund af, at man kun benytter de smaa aabne Baade. Denne Bestemmelse er altsaa i Virkeligheden ensbetydende med at forhindre de Fiskere, hvis eneste Livserhverv Fiskeriet er, i at fiske i Limfjorden, i alt Fald med de Nedskaber, der ikke maa benyttes i laasede Blande. Men det er ikke det værste. Det værste og det rent ekseptionelle for denne Egn er, at man har bestemt, at i de under Punkt g nævnte Blande Vest for Linien: Røiensø Odde — Røn Vand maa der ej heller bruges Flynndervaad eller Nedgarn. Dette er rent ekseptionelt, det er en Undtagelsesbestemmelse, som alene gælder dette Fiskevand, og som altsaa alene kommer til at ramme de Fiskere, der bo derovre. Jeg har her et Antal Andragender liggende for mig, der er underskrevet af 140 Fiskere, og jeg maa atter her gøre opmærksom paa, at det er udelukkende Folk, som intet andet Erhverv have og intet andet Erhverv kunne have end netop Fiskeriet. Det er ikke her som andre Steder ved Limfjorden, hvor Fiskerne have deres lille Hus med Jord eller drive lidt Haandværk eller Sligt ved Siden af Fiskeriet. For disse Fiskere er Fiskeriet derimod Livserhvervet, deres eneste Erhverv, og de kunne ikke have andet. Nu kommer man og siger til dem: det Vand, der ligger jer nærmest, og som er jeres naturlige Fiskevand, maa der ikke fiskes i med Vaad, fordi det er laaset Vand, I maa — i Mod sætning til alle andre Fiskere her i Landet — ikke bruge Flynndervaad, og I maa end ikke bruge det ustyldige Fiskerived-

skab, som hedder Nedgarn. Dette er dog vistnok lidt for strengt, det kan dog vist ikke gaa an at gaa saa rigoristisk til Værks mod disse 4 Smaabyer. Ganske vist, kunde det paavises, at denne Laasning og dette absolutte Forbud mod at bruge Flynndervaad og Nedgarn var en Samfundsnødvendighed, hvis der altsaa stod en Samfundsopgave i Forbindelse dermed af en saadan Bestaaffenhed; at man maatte erkende, at denne skulde og maatte løses uden Hensyn til den enkelte, saa vilde det være forsvareligt — det vil sige, saa maatte det være forsvareligt paa den Maade, at Samfundet ikke konfiskerede denne Ret, som Fiskerne fra Arilds Tid have haft der, men saa maatte man simpelt hen ekspropriere den. Saa vidt man imidlertid kan se af det videnskabelige Arbejde, der foreligger for os, foreligger der egentlig ikke nogen saadan Opgave. Efter alle de Underjøgelse, der ere foretagne med Hensyn til Flynnderfiskens Ynglen og Fremvækst — og jeg maa atter her erkende, at de synes at være foretagne med meget stor Omhu, og jeg kunde fristes til at sige med megen Kærlighed af de Mænd, der lede biologisk Station — efter alle disse Underjøgelse viser det sig, at Rødspætten, Flynnderen yngler ikke inde i Limfjorden, yngler saa godt som ikke i vore indre Farvande inden for Stagen. Det er jo gentaget atter og atter, at det er kun rent undtagelsesvis, at man har kunnet paavise Flynnderyngel i Østersøen i enkelte dybe Huller, hvor Saltoldigheden er tilstrækkelig stor til, at Veggene ikke synke til Bunds, og at Flynnderen derfor kan yngle, det er kun rent undtagelsesvis, at man saadanne Steder har fundet Flynnderyngel i Østersøen, endfjige i Limfjorden og andre indre Blande. Forholdet med Hensyn til Flynnderens Ophold i Limfjorden er derimod dette, at Flynnderen — eller skulle vi kalde den Rødspætten — kommer ind i vældige Stimer som smaa magre Fiske om Foraaret i Marts Maaned. Med indgaaende Strøm kommer den gennem Tyborønkanalen ind i Limfjorden og opholder sig en Maanedstid eller to i det vestlige Limfjordsbassin, men gaar da en af to Veje. En mindre Procentandel menes at vende sig mod Ost ind i den indre Del af Limfjorden, medens den langt større Del gaar tilbage til Havet, idet Uglægningen og Ynglingen som bekendt — Videnskabsmændene sige det — foregaar i Havet og ikke i Fjorden. Nu ser det ret mærkeligt ud, at man ikke maa have Ret til at fange de Rødspætter, der komme fra Havet ind i Limfjorden og atter gaa tilbage til Havet. Man kan jo, hvis man vil, meget vel indføre den Bestemmelse som